

XXII.

Forflag til Lov

om

Beregningen af den ved Forordningen af 8de Februar 1810 paabudne Halvprocentafgift ved Overdragelsen af faste Eiendomme.

Den Værdi, af hvilken Halvprocentafgiften efter Forordningen af 8de Februar 1810, § 1, skal svares, naar en fast Eiendom gaaer over til en ny Eier, bliver, istedetfor at beregnes paa den i bemeldte Forordning § 2 a, b og c nævnte Maade, fra den 1ste October 1868 at

fastsætte efter de i Lov af 19de Februar 1861, om Brugen af stemplet Papiir, §§ 21, 28, 30, 32, 33, 35, 37, 38, 45 og 50 givne Regler. Ved Magelæg svares Afgiften af hver af de overdragne Eiendommens Værdi.

Denne Lov gjælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Bed Forordningen af 8de Februar 1810, § 1, er det foreskrevet, at af alle faste saavel Kjøbstads- som Landeieendommens Værdi skal svares en Afgift af $\frac{1}{2}$ % hvergang de ved Kjøb og Salg, ved Arv efter Loven eller testamentariske Dispositioner, ved Gavebrev eller paa hvilkenomhelst anden Maade overdrages til ny Eier.

Medens Hovedreglen saaledes er, at Afgiften skal svares af de til ny Eier overgaaede Eiendommens Værdi, og medens denne Regel ogsaa i Forordningen er gennemført, forsaavidt Afgiften vedrører Overdragelser ifølge Arv, med de i Sagens Natur for dette Tilfælde begrundede Modificationer, eller Gave, fastsætter Forordningens § 2, der i Almindelighed giver Bestemmelse for, paa hvilken Maade „Værdien“ vil være at beregne, at Afgiften ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme skal erlægges af Kjøbesummens Beløb. Idet denne Bestemmelse er antagen kun at være motiveret ved, at Kjøbesummen i Reglen maa anses for at være et idetmindste nogenlunde paalideligt Udtryk for Eiendommens Værdi, er den tidligere bestandig bleven forstaaet saaledes, at, naar den ved Handelen stipulerede Kjøbesum ikke stod i noget

passende Forhold til den paagældende Eiendoms virkelige Værdi, skulde sidnævnte lægges til Grund for Afgiftens Beregning. Man gif nemlig ud fra, at der i saa Fald enten forelaae en Gave af hvad Eiendommens Værdi oversteg Kjøbesummen, saa at altsaa forsaavidt Reglen i Forordningens § 2 c, at ved faste Eiendommens Bortskjænkelse i levende Live Afgiften skal erlægges af den Værdi, hvortil Eiendommen i Gavebrevene eller ved Paategning paa jamme anslaaes, maatte komme til Anvendelse, eller at der forelaae et Proforma-værk, mulig beregnet paa at undgaae at betale de Statskassen lovlig tilkommende Afgifter.

Denne i en lang Række fulgte Praxis blev imidlertid forkastet ved en i 1859 affagt Højesteretsdom, hvorefter det maa anses for afgjort, at den paagældende Bestemmelse i Forordningen af 1810 maa fortolkes derhen, at i ethvert Tilfælde, hvor der ikke er nogen særlig Grund til at betvivle, at den ved Skjødet fastsatte Kjøbesum virkelig er Alt, hvad Sælgeren har betinget sig og faaet for sin Eiendom, og hvor der ikke kan siges at foreligge et Proforma-værk, maa Kjøbesummen lægges til Grund for